„ÎN ȘCOALĂ SĂ SE JOACE FOTBAL, CHIAR DACĂ SE MAI SPARGE CÎTE UN GEAM“ spune CONSTANTIN

In conversația cu Constantin revine mereu cuvîntul *maidan*, pe care-l rostește cu oarecare jenă. Pentru el, jocul copiilor cu mingea pe terenul viran este abecedarul fotbalului.

— *Tata, mare pasionat de fotbal, îmi făcea mingi de hîrtie cu care mă jucam de la 3—4 ani. Am parcurs apoi toate etapele evoluției materialului din care se confecționau mingile: mingea de cîrpe, de tenis, de crep negru și tare, de cauciuc vulcanizat. Abia la 11 ani, la liceu, am jucat prima oară cu o minge de fotbal adevărată. In toată perioada copilăriei am jucat cu frenezie. In recreație, acasă, peste tot, ne întreceam doi contra doi, sau unu contra unu. În vacanțe, nu știam decît de fotbal și de caisele din grădina vecinului. Pe maidan — iertați-mi expresia — acolo am învățat eu fotbal! Îndrăznesc să spun că acolo m-am format ca jucător. După amiezele mergeam și trăgeam „cu urechea“ la antrenamentele de pe Unirea Tricolor, apoi exersam pe maidan cele indicate de antrenor jucătorilor mari. Firește că exercițiul cu o minge mică, este mult mai greu, dar deprinderile așa se formează mai bine. Fără acele mingi mici n-aș fi ajuns niciodată ceea ce sînt.*

La vîrsta de 14 ani, nu m-ar fi primit la juniori dacă nu stăpîneam toate procedeele tehnice repetate de mii de ori pînă atunci. *Socotesc că înglobarea copiilor la o vîrstă prea fragedă, în cadrul organizat al unor cluburi este dăunătoare.* Pentru un copil mingea de fotbal este prea grea, cînd se pregătește abia să-și însușească tehnica. Pe plaja de la Recife, în Brazilia, am văzut un copilandru de 14 ani antrenîndu-se de zor, singur, în fiecare dimineață; se pregătea să reușească la examenul de toamnă ținut pentru selecția de noi juniori la clubul Vasco da Gama! *Și încă ceva: îmi permit să recomand antrenorilor care se ocupă de copii: nu le îngrădiți acțiunile individuale, chiar dacă execuția este uneori greșită.* Venind dintr-un cadru de pregătire neorganizat, cu anumite calități, deprinderi, de care este foarte mîndru, copilul se va simți jignit dacă-l admonestezi, va pierde încrederea în sine, uneori pofta de joc. În lucrul organizat cu copiii antrenorii greșesc uneori impunîndu-le sarcini tactice, în loc să le șlefuiască însușirile tehnice. Azi nu mai sînt maidane, dar școlile au curți: *profesorii să le dea voie să joace fotbal, chiar dacă pe alocuri se mai sparge cîte un geam!*

LA CE VÎRSTĂ CUM ȘI CINE ÎNVAȚĂ COPIII TEHNICA INDIVIDUALĂ

FOTBALUL ÎN ORELE DE CERC SPORTIV DIN ȘCOLI

Anchetei noastre i-a răspuns și Camil Mortun, profesor de educație fizică la liceul „I. L. Caragiale“ din București.

„Nu numai pentru fotbal, ci pentru toate jocurile sportive, vîrsta la care se poate acumula mai mult este vîrsta între 10 și 12 ani, vîrstă la care ei sînt cuprinși în procesul de învățămînt. În această perioadă profesorii de educație fizică pun mare accent pe pregătirea fizică generală, copilul optînd către jocul care-l atrage mai mult. Fără discuție că fotbalul este jocul cel mai îndrăgit de copii. În multe din orele lor de răgaz, înainte de începerea cursurilor, în recreație, ei organizează „miuțe“ ad-hoc în orice colțișor din curtea școlii.

Deoarece programa de învățămînt pentru orele de educație fizică nu cuprinde specificația fotbal, profesorii nu includ — în marea majoritate a cazurilor — în cadrul orelor pregătirea specifică fotbalul.

Aș propune ca ÎN CADRUL ORELOR DE CERC SPORTIV (organizate, după cum se știe, în afara orelor de educație fizică), SĂ SE INTRODUCĂ INIȚIEREA SISTEMATICĂ ÎN TAINELE JOCULUI DE FOTBAL.

Aș mai propune invitarea la aceste cercuri sportive a foștilor jucători, prezența lor periodică, sau de ce nu, continuă, avînd un caracter stimulator pentru elevi, rezultatele obiective ale pregătirii marcînd, în aceste condiții, progrese — sînt sigur cifică fotbalului.

În școală, fotbalul se învață pe orice teren. Important este să existe o minge și o reală preocupare.

Organizarea unui campionat interclase, în cadrul fiecărei școli, așa cum există la celelalte jocuri sportive (volei, baschet, handbal) ar stimula și mai mult afirmarea și dezvoltarea fotbalului în școli.

În ceea ce privește mentalitatea unor cadre didactice de a îngrădi fotbalul în școală considerînd că el împiedecă asupra învățăturii, ea este — din fericire — pe cale de dispariție, noua structură a învățămîntului școlar creînd posibilitatea îmbinării armonioase a învățăturii cu sportul.

CENTRELE DE COPII ADEVĂRATA BAZĂ DE PLECARE

Toată lumea e de acord cu faptul că un înotător de performanță trebuie să-și însușească mișcările specifice începînd de la o vîrstă fragedă. Ei bine, tot așa trebuie să fim de acord că *un viitor fotbalist de clasă nu poate sări peste etapa acumulărilor, proprie anilor copilăriei.* Chiar și în cazul bine cunoscut al lui Constantin — jucător care a început să strălucească la o vîrstă destul de tîrzie — cadrul de cunoștințe tehnice fusese realizat în anii de joacă, pe micile terenuri ale cartierului.

Convingerea aceasta mă poartă acum, de multe ori, în preajma „miuțelor“ copiilor. *Clubul nostru și-a creat într-adevăr o oarecare tradiție în depistarea și lansarea unor tineri fotbaliști, dar nu e mai puțin adevărat că cea mai mare parte a acestora a provenit din echipe de juniori sau din formații de categorii inferioare.* Acești tineri au avut, fiecare în parte, o anumită cantitate de cunoștințe fotbalistice dobîndite în anii anteriori, dintre care unele trebuiau cultivate și dezvoltate mai departe, altele, dimpotrivă, dezrădăcinate. Această muncă de mare dificultate, s-a soldat de multe ori cu reușite, dar au fost înregistrate și eșecuri. Au existat cazuri în care deprinderi fundamental greșite au fost atît de puternic fixate la tînărul fotbalist, încît rectificarea lor nu a mai fost cu putință. Concluzia care se desprinde este aceea că succesul în munca de profilare a personalității jucătorului de fotbal este ușurat și asigurat pe deplin NUMAI PRINTR-O ACTIVITATE DE PREGĂTIRE A ACESTUIA PORNITĂ DE LA VÎRSTA ȘCOLARĂ.

In ce fel se poate realiza o asemenea activitate? Evident, că forma ideală de rezolvare o constituie Centrul de copii și e de dorit ca astfel de baze de plecare să ia ființă în toate orașele din țară. Acolo unde nu există cluburi de categoria A sau B, pot interveni cu succes școlile, ba mai mult, cartierele. Aș aminti ca un exemplu bun de urmat, asociația bucureșteană de cartier din Ferentari, la înființarea căreia înțelegerea și inițiativa părinților copiilor au avut un rol hotărîtor.

Nu trebuie scăpată însă din vedere o altă cerință de primă importanță: *pregătirea copiilor să fie încredințată unor antrenori, de preferință foști mari jucători, care să reprezinte pentru cei mici chintesența gloriei. Primite de la omul al cărui nume a constituit pentru ei un adevărat „idol“, sfaturile, îndrumările, vor fi ascultate și aplicate cu sfințenie.* De asemenea, un antrenor de copii trebuie să simtă o mare dragoste pentru aceștia. Am asistat de pildă la o ședință de pregătire condusă de maestrul emerit al sportului Ion Voinescu la Centrul clubului Steaua. Declar sincer că *mi-a făcut o adevărată plăcere să aflu în metoda fostului portar al naționalei, o întreagă gamă de subtilități pedagogice a căror eficacitate a făcut ca întregul lot de copii să-l urmărească aproape fascinat.*

Este necesar ca acțiunile și inițiativele bune să fie generalizate, pentru că aici se află, fără îndoială, germenii unei evoluții sănătoase a fotbalului nostru în anii următori.

N. MARINESCU
antrenor secund la Petrolul Ploiești

SĂ LĂSĂM COPIII PE STADIOANE

Știu că mulți părinți, din cauza unei prejudecăți greșite, interzic copiilor lor orice tangență cu mingea. Procedînd astfel, ei răpesc cu bună știință din totalitatea bucuriilor copilăriei pe aceea a jocului cu mingea, atît de drag celor mici. Școala și fotbalul fac casă bună atunci cînd ambele noțiuni se bucură de toată atenția. Băiatul meu, de pildă, căruia eu însumi i-am cultivat dorința de a juca fotbal, este unul dintre cei mai buni elevi din clasă și la grupa de copii a echipei Rapid.

Să acordăm copiilor condițiile realizării unui vis frumos, de care mulți dintre noi nu ne-am putut bucura la vîrsta copilăriei noastre!

C. PETRE
București

SELECȚIA — O MUNCĂ DE MARE RĂSPUNDERE

DIN EXPERIENȚA CENTRULUI „23 AUGUST“

COLEA VÎLCOV
antrenor

Recrutarea copiilor pentru centrul nostru a necesitat o activitate complexă, ținînd cont de numărul solicitanților (circa 2000).

CRITERII DE SELECȚIE

Munca de pregătire s-a făcut după cîteva criterii, împărțindu-se în etape.

Primul criteriu a fost abilitatea, îndemînarea pentru jocul de fotbal, fără însă ca acest element să determine selecționarea copilului, dacă dezvoltarea lui fizică nu era în raport cu vîrsta.

S-a efectuat selecția la următoarele grupe de vîrstă: grupa 10—11 ani; grupa 12—13 ani; grupa 14 ani; grupa 15 ani; grupa juniori.

Trierea a ținut cont de:

A. — abilitate — pondere 50%
B. — dezvoltarea fizică — pondere 30%
C. — calități fizice — pondere 20%
D. — avizul medicului — eliminatoriu.

A) S-a urmărit comportarea copilului în jocul la 2 porți reduse și pe teren redus, în cele două situații tactice fundamentale:

— *Atac.* Cînd are mingea, s-a urmărit ce face cu ea, adică o pasează la cine trebuie, driblează eficace, iar dacă o are un coechipier, s-a urmărit mișcarea lui în teren.

— *Apărare.* Cînd mingea este în posesia adversarului, s-a urmărit atacul de deposedare cît și plasamentul pentru a interveni prin intercepție.

B. — *Dezvoltarea fizică.* S-a urmărit ca între aptitudinile pentru fotbal pe de o parte și dezvoltarea fizică și calitățile fizice de bază pe de altă parte, să fie o armonie și nu o discordanță vădită. Pentru aprecierea dezvoltării fizice s-a recurs la măsurători antropometrice.

C. — *Calitățile fizice de bază.* În vederea stabilirii gradului de dezvoltare a calităților fizice de bază s-au folosit probele:

— 20—30 m. plat;
— săritura în lungime de pe loc;
— flotări în brațe.

Nu am definitivat normele ce trebuie realizate, totuși am selecționat copii cu cea mai bună viteză.

D. — Avizul medicului a fost eliminatoriu. Au fost determinați indicii antropometrici și fiziologici, iar concluziile au fost concretizate în calificative: *f. bine, bun, slab, respins.*

Operația de selecție propriu zisă a cuprins 2 etape.

1. Selecția de masă. S-au format echipe de 8 și uneori de 11 jucători, pe grupe de vîrstă și dezvoltare fizică. Copiii au fost lăsați să joace 2 reprize a 15', după care s-au reținut cei corespunzători. După această primă triere cei selecționați au fost solicitați la încă o serie de jocuri fiind aleși cei mai buni, care au fost supuși apoi controlului medical.

2. — *Selecția pe echipe.* În această a doua etapă, cei rămași au fost incluși în echipe omogene, după dezvoltarea fizică și pregătirea tehnică începîndu-se o serie de antrenamente precum și trecerea unor norme tehnice. După o perioadă de pregătire, copiii au fost supuși probelor fizice și fiziologice, iar cei reușiți au format echipele permanente.

Menționez că operația de selecție a avut un caracter permanent, ceea ce a permis o continuă îmbunătățire a criteriilor de apreciere.

CONCLUZII ȘI PROPUNERI

Trebuie să subliniez încă odată că operația de selecție constituie momentul cel mai important în munca cu copiii. Criteriile de selecție folosite pînă în prezent, care au la bază fie numai gabaritul, fie numai abilitatea tehnică a copiilor, s-au dovedit a fi necorespunzătoare. Mulți copii au gabarit mare, dau rezultate bune, doar pînă la intrarea în echipele de juniori, iar copiii cu multă îndemînare tehnică se plafonează foarte repede, poate și datorită faptului că antrenorii lor, în dorința de a-i promova mai repede, îi folosesc în grupe de vîrste mai mari.

De aceea după experiența de un an, noi considerăm că aceste două criterii trebuie combinate, iar întreaga operație de selecție trebuie eșalonată pe trei etape și anume:

I. *Observarea abilității tehnice.*

După prima selecție cei aleși pe grupe de vîrstă de la 10—13 ani, trebuie să joace 5 contra 5 pe un teren de 40x25 m cu poarta de 5x2 m., două reprize a 10' cu pauză. Cei care joacă la început în apărare, repriza a doua vor juca în atac și invers. Atenția trebuie îndreptată asupra îndemînării dovedită în joc: cum lovesc mingea, cum o preiau, cum se demarcă, cum deposedează, cum execută fentele și pasele. Portarii pot fi examinați separat.

În cursul celei de a doua operații de selecție aprecierile nu trebuie făcute după ochi, ci după o codificare special experimentată la Centrul 23 August și care ar putea fi preluată și de alții.

II. *Probe fizice.*

Cei selecționați vor fi supuși apoi unor probe fizice de viteză, detentă, forță, îndemînare și de curaj, de ex.: 30 m plat; săritură în lungime de pe loc; flotări de brațe etc.

III. *Vizita medicală*

A treia etapă o va constitui vizita medicală minuțioasă, cu determinarea precisă a capacității funcționale și a tipului de sistem nervos.